

Weldra had ik mijn vijf en twintig jarigen leeftijd bereikt. De weken en maanden gingen voorbij en de zomer naderde. In den avond van dien zelfden dag, dat het wonder zou geschieden, bezocht ik Dectar en Lyra. Wanneer ik hen tot mij riep moesten zij gereed zijn. Al de anderen uit den Tempel konden gaan waarheen zij zelf wilden, en ieder moest handelen naar eigen gevoelens.

De dieren waren reeds verzorgd, die van den Pharao had ik tot hem laten terugbrengen, in alles waren wij gereed, niets verstoorde onze innerlijke rust.

(voor de koning) en koningin

In den namiddag hadden wij het allereerste verschijnsel reeds kunnen waarnemen. Dectar had voor eenige jaren terug goed en duidelijk gezien, wat nu zou geschieden.

Toen ik de eerste beving voelde, riep ik Lyra en Dectar tot mij.

Dectar sliep spoedig in, hij zou Myra op de „weide” zien, mijn meester zou Myra van haar stoflichaam bevrijden. Lyra's gebed hadden de Goden verhoord, wij zouden samen mogen sterven.

Opnieuw voelden wij een schok, doch kort daarna hoorde ik mijn leider zeggen: „Je ziet het, mijn kinderen, ik ben hier. Ik zie,

dat Dectar reeds op weg is en hij zal zijn ziel op de „weide” ontmoeten. Thans echter, beste Venry, is mijn taak hier voorbij. Tot daar, mijn kinderen, op de „weide”.”

Toen mijn leider was uitgesproken, voelden wij, dat de aarde trildp en vaneen scheurde. Ik zag, dat de wateren over de aarde stroomden, huizen en gebouwen werden omver geworpen. Isis ging ten onder.

Toen wij den schok voelden, traden wij buiten onze lichamen.

Op hetzelfde oogenblik stortte Isis in en scheurde het koord, dat beide lichamen verbond, vaneen. Onze stoffelijke lichamen werden verpletterd, maar wij zweefden in de ruimte, waarin ik zoo vele malen was geweest. De Tempel van Isis was opgelost en met haar alle gif en ontucht. Ik hield Lyra aan mijn hart gedrukt en wij keken naar dat, wat de Goden hadden doen verdwijnen.

Een andere Tempel zou er voor in de plaats komen, de innerlijke en geestelijke Tempel was gereed. Dan maakten wij ons los van deze plaats en zweefden de „weide” tegemoet.

Toen wij daar kwamen, wachtten Myra en Dectar ons op. Een 366

korte wandeling kon nu beginnen. Dan echter, zagen wij allen een groot licht tot ons komen en vanuit dat hemelsche licht sprak mijn leider ons toe:

„Kinderen van Isis, ik ben u allen zeer dankbaar. Gij allen zult naar de aarde terugkeeren, Myra is nog niet gereed en moet haar taak in dit leven afmaken. Daarmede zal ik haar helpen, doch na dit leven keert ook zij naar de aarde terug. Isis is nu machtig, mijn kinderen. Isis gaf aan u allen dit groote geluk, het bewustzijn van de „weide”, want gij weet allen, dat met het breken van het koord de ziel oplost en als vonk het nieuwe leven aanvaardt.

Mijn taak is nu voorbij, beste Venry, toch zullen wij elkander eens weer ontmoeten. Dectar ontvangt de allergrootste vleugelen, de Goden willen dat hij ze ontvangt. Bent u gereed? Gij zult opnieuw leven en hier terugkeeren. De tijd is kort, kinderen, maakt voort, de wetten blijven in werking. Op deze plaats zien wij elkander terug. De God van al het leven zegene u allen. Ik ga heen en ben u zeer dankbaar.”

Wij knielden neer en dankten de Goden voor deze groote genade.

Nu kon onze wandeling beginnen. Ik voelde, dat Dectar spoedig zou oplossen, tevens voelde ik, dat wij beiden, Lyra en ik, hen moesten volgen. Mijn lieve vriend zou aanstonds gereed zijn. Dit waren de wetten van leven en dood en die moest een ieder beleven. Zij voerden de ziel omlaag en omhoog, naar rijkdom en armoede, in verschrikking en ellende. Toch moesten alle menschen naar de aarde terugkeeren om goed te maken.

Wij beiden waren geheel één met Myra en Dectar. Ik zag het oogenblik voor mij, dat Dectar op Myra wachtte. Met zijn handen uitgestrekt, om zijn ziel aan zijn hart te drukken, ving hij haar op. Nu gingen beiden ons voor en wij volgden.

Dectar in zijn mannelijke schoonheid, Myra vervuld van liefde. Dectar's geestelijke schoonheid had hij zich in deemoed eigen gemaakt, evenals zijn groote liefde voor al het leven, door zijn wilskracht en gebed, in arbeid, en in leed en smart, in zorgen en verdriet. Dit was een schoonheid en geestelijk bezit, die in geen vergelijking stond met die op aarde.

„Myra!” hoorden wij hem roepen, dit was het oogenblik van 367

haar komst. Met een vreugdekreet, die al zijn liefde en gelukzaligheid vertolkte, ging hij in zijn ziel over en dit één-zijn

bracht hun de stilte, een stilte, die des hemels was, die alleen door bewuste zielen, maar in diep stilzwijgen, kan worden gevoeld. Hierin kon men alléén voelen en die gevoelens waren machtig en diep en hun één-zijn heilig.

Er waren nog mensen die toezagen, dat Christus werd vermoord. Wie wilde dat nu zien? Aan gene zijde waren er duizenden bezweken. Zij mediteerden en zouden dit beleven, maar zij bezweken aan al dat leed. Zij
101
zouden zich juist nu beter leren kennen en daardoor anders gaan leven, om zich geestelijke liefde eigen te maken. Ook hij zou dat doen. Straks, als zijn einde kwam, wilde hij geestelijk bezit hebben. Hoe voelde hij de genade om dit aan de menscheid te mogen brengen. Welle een taak rustte op zijn schouders. Hij zou de verbinding met Alcar niet bezoedelen. Hoeveel moeite deed Alcar niet om de mensen te overtuigen? Dit alles wachtte hen als zij hier kwamen en op aarde zouden sterven. Vaarwel, Jeruzalem, ik zal hier wel niet meer terugkeeren of ook ik moet eerst zijn gestorven. Dan zou hij zien bloemen te brengen, om die bloemen aan de voeten van Christus neer te leggen.

O, hij begreep die bloemen zoo goed, hoe ze waren gegroeid. Als men zijn leven op aarde goed begreep en men leefde zooals God het wilde, dan had men al dien strijd te aanvaarden. Dan groeiden die bloemen vanzelf, men kweekte ze in zijn ziel op en door al dat leed straalden die bloemen.

Wie het meest geleden had en dien strijd alleen had uitgestreden, had tevens de mooiste bloemen. Toen het duister werd was hij geschrokken. Ook dat had hij begrepen. De menschen kwamen eens voor het aller, allerlaatste oogenblik te staan en dan moest men toonen wat men wilde. De engelen hadden Christus willen helpen en steunen, doch Christus wees die hulp beslist af, alleen moest Gods heilig Kind dit verwerken. En dat was natuurlijk, als men wist dat de mensch een eigen wil had en alles, alles van God had ontvangen. Toen de duisternis intrad en het eveneens aan gene zijde donker werd, was het, alsof God Zijn eigen Kind had vergeten. Ook Christus voelde zich alleen en verlaten, toch was dit niet zoo, want daarachter waakte God. Dat was het allerlaatste oogenblik en dat is voor iedereen, want wij allen komen voor dat oogenblik te staan en moeten bewijzen wat of wij willen. Die duisternis is voor elkeen. Geen mensch, noch geest kan ons dan helpen. Geen vader noch moeder, dit moeten wij met onszelf uitmaken en beleven. Daar moeten wij doorheen, dat zijn de bewijzen die wij aan Gods voeten moeten neerleggen. Daarvoor was Christus gestorven en had Hij voor geleden. Wat Christus

102
had beleefd dat zouden ook wij beleven, daaraan te ontkomen was niet mogelijk. Maar die duisternis was verschrikkelijk en toch, daar achter was God. Dat was dus de bedoeling van God geweest, God vroeg alles en dan eerst groeiden die hartebloemen en zouden die bloemen stralen. Dan eerst mocht men die aan de voeten van Christus neerleggen en Gods heilig Kind zou ons niet wegsturen, maar ze in dankbaarheid aanvaarden.

Hij hoorde als het ware in zich zeggen: „Hoe heb ik geleden? Was dit niet voor al mijn kinderen? Vroeg Mijn Vader in den Hemel niet alles, ook het aller, allerlaatste van mij ?” André was overtuigd dat het zoo moest. Wie zijn geliefden op aarde verloor en dit aanvaardde, kon bloemen gaan kweken, als hij zich geheel kon overgeven. Wie het liefste verloor dat hij bezat en toch dankbaar was, kweekte van die licht uitstralende bloemen en die werden aanvaard. De engelen brachten van die bloemen in alle soorten en dat was zoo wonderbaarlijk, zoo iets hemelsch, dat hij nog niet had gezien. Toch was dit ook voor de menschen op aarde, want daar moest men trachten alles te aanvaarden. Hoe schoon was toch de dood. Hoe kende hij nu den dood. Toch lachte men hem op aarde uit en was hij een fantast, maar eens zouden die lachers al dat gelach terug moeten nemen, wanneer zij voor dat allerlaatste probleem stonden en van de aarde werden weggerukt. Dan lachten zij niet meer en rilden en beefden zij van de werkelijkheid. Neen, hier zouden zij niet meer kunnen lachen, zij zouden neervallen en om hulp vragen en dankbaar

zijn dat men met hen sprak. Toch zouden ook zij worden geholpen en wel door de liefdegeesten die bloemen kweekten, om die eens aan Gods Kind te schenken. Door anderen te helpen kweekten zij bloemen en hoe waren deze natuurwonderen? Ze straalden, hij had dit kunnen waarnemen. Hij was zoo dankbaar dat hij dit grootsche gebeuren had mogen beleven en zou daar altijd dankbaar voor blijven. Jeruzalem lag nu achter hem en hij riep die oude stad nogmaals een vaarwel toe. Als ik op aarde ben gestorven kom ik terug. Alcar zag hem aan en zeide: „Toch komen wij op deze reis hier 103 nog eenmaal terug, André. Dan heb ik je een wonder duidelijk te maken en ook daarmee ga ik je verbinden.

Haar liefde bracht de kleuren aan. In het midden van deze ruimte wonen we. Eenieder kan bij ons binnentreden.

Ons verlangen om een rustplaats te hebben en onze aura scheppen dus een geestelijke woning. We bezitten dan een gelukkig middelpunt en het is God, Die ons deze genade schenkt.

Wij mochten het schoone gezegde: „In het Vaderhuis zijn vele woningen,” bewaarheid zien en miljoenen met ons.”

Nog denkend aan zijn woorden vatte ik ze samen in de vraag:

„Als ik dus wil uitrusten, vader, kan ik me daarop instellen en bouw ik mij een geestelijke woning?”

„Ja, m'n kind, als dit gevoel in je is, als je leeft in de liefde en de noodige kracht in je is, ga je vanzelf in die wetten over.” i j

„Hoe wonderbaarlijk, vader, ik heb geen oogenblik kunnen denken, dat dit op die wijze geschiedde. En de gebouwen, die ik bij mijn binnentreden van de sfeer waarnam?”

„Die, mijn jongen, zijn ontstaan gelijk onze woning, doch het zijn de geestelijke meesters, die ze opbouwden. Deze meesters uit de hoogste sferen houden de gebouwen in stand, door hun kracht en liefde is dat mogelijk.”

„Hoe zijn hier de bloemen en de hoornen en het water ontstaan, vader?”

„Zooals de mensch heeft ook de natuur van God het stoffelijke,

zoowel als het astrale leven ontvangen. Zooals de natuur op aarde door verdichting tot stand kwam, ontstond zij ook in de astrale wereld. Dit geschiedde, toen de mensch door zijn goede daden de sferen van licht in het leven riep.

Angelica heeft mij dat heele proces getoond. Met haar keerde ik tot in het beginstadium van al het leven terug. Toen aanschouwde ik hoe God alles schiep.”

„En de vogels, vader, hoe zijn die hier gekomen?”

„De mensch groeide van den eenen graad naar den anderen, ging van planeet naar planeet en verkreeg een geestelijke afstemming. Dienzelfden langen weg leggen ook de vogels af. Je voelt, dat dit slechts een flits is, je zult echter

236

heel die ontwikkeling, heel dit machtige proces leeren kennen.”

„De hollen en krotten in de hellen zijn zeker eveneens door de bewoners ervan zélf opgebouwd?”

„Ja, zoo is het. Die krotten geven dan ook hun eigen leven weer. Door hartstocht en geweld bouwden ze hun schrikbejagende gewrochten op en hierdoor zijn ook de hellen ontstaan.

Zoo ze zich van de anderen willen afsluiten, trekken ze zich, zooals wij, in hun bouwsels terug. Wie deze krachten nog niet kent, wordt door de anderen wel wetend gemaakt.

Eens echter zullen ook de hellen en de bouwsels erin oplossen, Millioenen jaren duurt dat nog, maar dan verlaten de laatste wezens, geholpen door hun zusters en broeders uit het licht, die duistere oorden om gelouterd de hemelen te bevolken.”

„Wat geschiedt er nu, vader, als U verder gaat?”

„Als in ons het gevoel komt hooger te gaan, dan wandelen we naar de tweede sfeer. Ons huis lost dan vanzelf op. Zoo we ons in de tweede sfeer willen vestigen, bouwen we het daar weer op. Ik legde je al uit, dat we zulks alleen doen, wanneer we dit nóódig achten. Als we in de sfeer der aarde werk te verrichten hebben, of in de hellen een taak volbrengen en aldaar vele jaren blijven om er te dienen en in den geest vooruit te komen, hebben we geen huis noodig. Hier in de sferen kunnen we per slot binnentreden, waar we willen; iedere woning staat voor ons open om ons rust te bieden en gelegenheid tot meditatie als we dat noodig hebben.

Voor we echter onze sfeer in bezit nemen, Angelica en ik, ga ik met jou verder, Theo. Ik heb je je eigendommen in deze sfeer te toonen, eerst dan ga je naar je eigen meester, alsook naar den hoogsten meester in deze sfeer, den mentor, die, de naam zegt het al, hier de leiding heeft.

Intusschen zullen We trachten Annie van haar eeuwige leven te overtuigen. Eerst als we zóóver zijn, ga ik met Angelica ons nieuwe leven binnen.”

„U hebt my geholpen, vader, en Angelica wijdt zich aan Liesje. Nu wilt U Uw krachten ook nog voor Annie geven?” ,

237

„Mijn jongen, te dienen is het verlangen van elke ziel in de sferen. En is het niet een groot geluk hen te mogen helpen, met wie wij op aarde te maken hadden?”

„Vader — Angelica is Uw tweelingziel. Ieder mensch heeft er een. Annie zal dus ook ééns haar Ziel ontmoeten, het wezen dat bij haar behoort.”

„Ja, voor ons allen is die genade weggelegd!”

„Als zij dit eehter maar aanvaarden kan,” zei ik peinzend, en ik zag Annie voor me, zooals ze daarstraks hard van ons wegliep.

Door deze opmerking kreeg vader gelegenheid diep in te gaan op de tweelingliefde, de oneindig-rijke genadebron, die God ons in Zijn almachtige wijsheid en liefde schonk.

238

HOOFDSTUK XX

Tiveelingzielen

TK begrijp, waar je aan denkt, Theo. Maar hier geschiedt alles op tijd. Pas als ons bewustzijn die hoogte bereikt heeft, zullen we in verbinding gebracht worden met de ziel, die tot ons behoort. Dan zijn we geheel gereed voor haar of hem, zijn we klaar om het wonder van de tweelingliefde te beleven. Je voelt het al, dan kan er van niet-aanvaarden geen sprake zijn. Ons heele innerlijk, ons denken en voelen zijn erop gericht het zieleleven, dat is als wijzelf zijn, te ontvangen. In de liefde zijn we zoo hoog gegroeid, dat zij universeel geworden is. En toch — de liefde voor zijn ziel gaat daar nog bovenuit, zij is anders en slechts te voelen voor dat ééne wezen in de ruimte, dat God schiep als ons zelf.

Ik kan op aarde een vrouw liefhebben, onze karakters kunnen bijeenkomen, ons leven kan daar een hemel gelijk zijn — en toch hoeft dat niet te zeggen, dat deze vrouw mijn tweelingziel is. Want de tweelingliefde gaat er ver boven uit, zij heeft cosmische beteekenis, al kan' zij ook op aarde reeds worden gevoeld. Met véle zielen kunnen we begenadigde banden hebben — toch hoort slechts één wezen in het heelal waarachtig bij ons. En God zélf was het, Die ons die ziel toeweest.”

„Wanneer geschiedde dat, vader?”

„Dat ligt ver terug, m'n jongen. Toen God Zichzelf wegschonk aan ons, Hij ons het eerste leven gaf, de planeten zich gingen verdichten en het evolutieplan een aanvang nam, gingen wij in dat geluk over. Het zieleleven nu, dat met mij den allereersten graad van leven beleefde, mijn ziel in zich opnam, dat is de ziel, die cosmisches bij mij behoort.”

„Maar — dat kun je toch niet meer weten, vader?”

239

„Het weten ervan heeft ook geen beteekenis, maar het gevoel in ons zegt het — met een zekerheid al zei God zelf het tot ons! In het allereerste stadium van de Schepping werden we

tegelijk geboren en voelden we ons één. Toen begonnen we tezamen aan onze geestelijke evolutie. Eeuwig en altijd zullen we tot elkander behoren. Gód schonk ons deze onuitsprekelijke genade.”

„En we worden ons er hier weer van bewust, vader?”

„Ja, eerst aan deze zijde keeren we in dit bewustzijn terug, al is dat, zooals gezegd, ook op aarde mogelijk. Enkelen daar hebben zich dat bewustzijn eigen gemaakt.”

„Maar waarom weten wij eerst hier van dit groote igeluk af?”

„Dat is toch heel duidelijk, Theo. Op aarde kennen we onszelf niet eens. Hoe zouden we dan van deze wetten iets afweten?

Op aarde hebben de menschen in den regel alleen zichzelf lief en dit soort liefde, je voelt het, heeft niets uit te staan met de machtige tweelingliefde. De menschen leven er hun eigen leven en gaan niet in op de zielelevens, die op hun weg komen. Ze voelen er niets voor om zich voor dezen te buigen en hebben dan ook niet lief. Maar weinigen zijn er, die waarachtig liefde bezitten.

Deze weinigen bezitten doorgaans de zuster- en broederliefde, al gelooven ze de tweelingliefde te beleven. Groot is hun liefdegevoel en als ze huwen, openbaart zich een heerlijke harmonie. Stel nu eens Theo, dat een ervan overgaat naar deze wereld. De ander, die achterblijft, verlangt ontzettend naar het wezen, dat overging. Nimmer meer zou hij verbinding willen met een ander zieleleven. In hem leeft slechts het verlangen naar haar, die hij thans aan gene zijde weet. Er ligt diepte, reine diepte in zijn liefde, die zijn gevoel doet groeien en zijn bewustzijn vergroot. En tóch is door hem niet vast te stellen, of zij beiden tweelingzielen zijn. Eerst aan déze zijde ervaren ze dan, dat hun gevoelens niet de tweeling-, doch de zuster- en broederliefde raakten. 'Op aarde was dat door hen niet vast te stellen, omdat daar die diepte niet gevoeld of gepeild kan worden. Denk je maar eens in,

240

de maar door luttele menschen op aarde beleefde zuster- en broederliefde is universeel, de tweelingliefde echter cosmisch. En wie op aarde kan cosmisch-diep voelen. Nee, Theo, maar heel, héél weinig menschen leven op aarde bewust in den tweelingziel-toestand.”

„Maar kunnen tweelingzielen elkaar niet op aarde ontmoeten zonder te weten, dat ze tot elkander behoren?”

„Vanzelfsprekend is dat het geval, Theo. Wij, zielen, zagen elkaar in verschillende levens, ook al hoeft dat niet steeds als man en vrouw te zijn. Je kunt je zieleleven als kind op aarde ontmoeten, als een oude vrouw, als je vader of je zuster. En desondanks zijn beiden zielen en cosmisch voor elkander bestemd. Je wilt vragen, hoe dat mogelijk is? De tweelingzielen moeten de wetten van God leeren kennen, ze moeten universeel leeren liefhebben. Daartoe dienden ze met het leven van God in aanraking te komen. Ze gingen hun

eigen weg. In hun levens deden beiden goed en kwaad, -ieder op eigen wijze en voor zichzelf. De wetten van oorzaak en gevolg brachten hen dus dan hier, dan daar. En als ze elkander weer eens ontmoeten, herkenden ze elkaar niet — en wel doordat ze in hun eigen wetten leefden. **Pas als alles goedge maakt is, kunnen we elkaar op aarde bewust terugzien.**

Maar ik zei je al, meestal geschiedt dit aan déze zijde, omdat we op aarde dit verhoogde bewustzijn niet willen bezitten.”

„Wat zegt U daar, vader? Niet willen bezitten?”

„Ja, mijn jongen, zoo is het. Wie op aarde wil zich voor al het leven van God buigen? Wie wil al dit leven liefhebben? Wie is daar in volle overgave bezig zich voor al dit leven in te zetten? Wie is in z'n liefde zóó volstrekt, dat niets, geen hard woord, geen daad hem in die liefde stoort? Wie haat daar niet meer en weet altijd en onder alle omstandigheden het vergevende woord te spreken? Wie wil zóó leven, zóó dienen en geven, en zich hierdoor een hooger, gééstelijk bewustzijn eigen maken? De mensch weet, dat hij zóó behoort te leven om aan Gods verlangen te voldoen. Maar hoevelen, vraag ik je, willen het?

241

En toch dienen we zoo te zijn, willen we gereed zijn voor onze tweelingziel. **Hoe kunnen we voor haar of hem klaar zijn, als we niet eens de liefde bezitten voor onzen medemens?** Ik zei je al, **boven de universeele liefde staat de tweelingliefde, want zij is cosmis.** Nóóit ben ik voor de tweelingliefde gereed, als ik niet universeel liefheb.

„Blijft het contact tusschen moeder en kind bestaan?”

„Ook dat heb ik je reeds duidelijk gemaakt en bevestigd.

Deze verbinding blijft, omdat de ouders deze verbinding zelf wilden, zelf tot stand hebben gebracht. Doch op hen rust de groote taak, om zich op hun kind af te stemmen, willen zij bij aankomst hier verbonden zijn.”

„Dat is een droevige waarheid, Alcar.”

„Zeer zeker, mijn zoon. Zij zien hun kleinen niet terug, ook al komen zij aan deze zijde. Het is een geestelijke wet, die bepaalt, dat de ouders zich moeten afstemmen en eerst dan zullen die wetten ophouden te bestaan, wanneer zij deze liefdekracht bezitten. Zie, daar ligt het Zomerland.” Weer zag André een machtig licht doorbreken. Het was het licht uit de vierde sfeer. „Wij zullen hier niet blijven, omdat je deze afstemming kent en met spoed verder gaan, tot wij de engelensfeer hebben bereikt, waar wij ons zullen ophouden.”

In een flits verplaatste Alcar zich.

„Zie daar voor je, een engelensfeer, op geestelijke afstemming.

De kleinen leven hier in de, rust des geestes.” André

zag een wonderschoon land. Waar hij tot nu was geweest had hij zoo iets schoons nog niet waargenomen. De natuur was goddelijk te noemen. Geen woorden zou hij kunnen vinden om het uit te beelden. Welk een rust heerschte er. De hemel lag in een zilverachtig waas gehuld, waarin zich de natuur weerspiegelde. Alles weerkaatste in het zilverachtige uitspansel. Het was een machtig beeld voor een aardsch mensch. Het was niets dan geluk voor hem. Hoe zouden de nog hogere sferen zijn, wanneer het hier reeds een paradijs was.. Goddelijk was alles. De kleinen leefden in hemelsche schoonheid. Rondom bloemen, omgeven door jong leven, dat de natuur in volle pracht ten toon spreidde. Het was een symphonie van kleuren. Niets dan leven, in alles lag hun geluk.

Rondom stonden rustbanken, door bloemen omringd, waar de kleinen konden vertoeven. Heel in de verte waren zij, met -hunne moeders. Overal zag hij hen wandelen en in alles lag
189

het geluk, de innerlijke toestand van het wezen. Schoon zouden ze zijn, rein en onbevlekt. Hij kon zichzelf niet gelooven, daar waren de kinderen der aarde. O, als een bedroefde moeder hier maar een oogenblik zou mogen vertoeven, zou zij haar verdriet vergeten. Prachtige tempels zag hij, uit sneeuwwit marmer opgetrokken. Zij leefden hier als koningskinderen. Tevens voelde hij, dat geen koningskind der aarde dit geluk zou bezitten. Het geluk op aarde was hiermede niet te vergelijken.

„Kunnen wij niet dichterbij komen, Alcar? Misschien kan ik hen dan beter zien.”

„Neen, André, het is niet mogelijk. We mogen hen niet naderen,

wij zouden hun rust verstoren.”

André begreep. Waarom was hij niet tevreden? Alcar zou zich natuurlijk kunnen verbinden, maar deed het niet voor hem. Nog was hij zoo ver niet om zich één te kunnen maken. Doch het stemde hem gelukkig, dat het hem werd gegund een blik te slaan in deze zoo schoone sfeer.

„Kom hier André, we zullen plaatsnemen.”

In een zee van schoonheid zaten zij bijeen. Niets dan geluk ademde hij in, rein, zuiver geluk, het geluk van een sferenkind. Het deed hem weldadig aan en hij voelde zich innerlijk daardoor gesterkt.

„Wat heeft God veel geluk voor al Zijn kinderen, Alcar.”

„Voor ieder wezen is er hemelsch geluk, maar de mensch vernietigt zijn eeuwig leven in een kort aardsch bestaan. Dit te mogen inademen, zal je zielekrachten versterken. Toch zijn wij nog niet met een heiligen geest verbonden, zooals zij dachten te zijn, op aarde. Je weet, waar we zijn geweest. Doch ik vertoef liever hier dan onder hen, waar de heilige geest nederdaalde. Thans zul je begrijpen, dat geen geesteskinderen op aarde kunnen worden gebracht om door een stoffelijk wezen te worden opgevoed. Ik zou er niet meer over gesproken hebben, als het niet zoo in-treurig was. Alles wat op aarde leeft is te grof voor dezen toestand. Zij, die hier leven, kunnen zich op aarde niet manifesteren. Het is niet
190

mogelijk. Zijn aardsche menschen niet te grof voor deze kleinen?

Moeten ook wij niet ver van hen vandaan blijven? Alleen een ingebeelde helderziende zal deze onwaarheid doorgeven, anderen zullen alles te heilig vinden en zullen ontzag gevoelen voor deze waarheid. Eerst wanneer ook hij eens hier zal aankomen, zal hij weten, hoe hij het leven bezoedelde.

Ik wil thans spreken over de moeders, die in leed en smart achterblijven. De kleinen leven in geluk, de ouders in leed en smart. Voor de kleinen is het heerlijk en dit is het voor ieder ander wezen, als het vroeg de aarde mag verlaten. Om daar jong te mogen sterven, heeft beteekenis in den geest. Het is Gods bedoeling en de mensch op aarde moet dit alles aanvaarden. Alle bezit op aarde is geen bezit. Dit te weten en er naar te leven, dat is Gods bedoeling. Doch de mensch wil geen afstand doen van alles wat hij denkt te bezitten en vooral, wanneer hij een geliefde moet missen. Hij verkeert dan in leed en smart, terwijl zij in hemelsch geluk leven. Dit te weten en er naar te handelen, in volle overgave, dat is Gods wil, dan eerst lééft de mensch. Maar hoe weinig wordt het op aarde begrepen. Wanneer zij dit aanvaarden is alle leed geen leed. Daarom weten en voelen wij, dat zij geen zuivere liefde bezitten. God roept al Zijn kinderen tot zich en dat geschiedt op Zijn tijd, waaraan geen wezen iets kan en zal veranderen. Hier leven zij in hemelsch geluk en door hun onwetendheid worden zij in hun geluk gestoord. Hun

leed en smart dringt door alle gebieden heen en bereikt hen, die de rust des geestes voelen. Wanneer de menschen dit alles aanvaarden, leven zij en wordt het leven op aarde begrepen. Zij leggen alles in Gods handen, omdat zij weten, dat hunne kleinen als koningskinderen leven, waardoor ook zij gelukkig zullen zijn. Eens zullen hunne geliefden hen tegemoet treden; in sferenschoon, in geluk, in liefde, zullen zij hen opwachten. Voor eeuwig zijn zij dan vereenigd, wanneer zij liefde bezitten en op hen afstemming hebben. Wanneer zij op aarde ontwaakt zijn, leven zij, zooals ook wij allen leven, wat Gods bedoeling is. Dat is de ontwikkeling der

191

menschheid op aarde, dan leeft de mensch en bezit hij een andere mentaliteit.

Doch we kennen de toestanden op aarde. Vloekt alles niet tegen Gods heilige wetten? Begrijpen zij het groote gebeuren in de stof? Is het Gods bedoeling, dat dit heilige wordt bezoedeld? Heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat het in hartstocht geschiedt? De moeder is gebroken, wanneer zij haar kind verliest, doch niets, maar dan ook niets, kunnen zij zich toeëigenen. De kerken schrijven wetten voor, dat naarmate er meer kinderen worden geboren, zij geluk zullen ontvangen. En op welke wijze dit geschiedt, dat geeft niet, wanneer zij zich maar overgeven. Hoe er vermenigvuldigd wordt, daaraan wordt niet gedacht. Of het in hartstocht en geweld geschiedt, daar wordt niet naar gevraagd. En wanneer God haar hun bezit ontnemt, zijn moederharten gebroken. Wat is dat voor een moraliteit? Niets anders dan aardsche, stoffelijke toestanden, die in den geest geen beteekenis hebben. Tot welk nut is het en waartoe dient het op deze wijze te vermenigvuldigen? Wanneer het gevoel stoffelijk is, kan dan de geestelijke kiem ontwikkelen? Kan een stoffelijke toestand, wat geen wijsheid is in den geest, de kiem doen ontwaken, ja groeien en bloeien, wanneer de bevruchting in hartstocht geschiedt? Is dit mogelijk? Voelt ge, mijn jongen, wat ik bedoel? Ik wil je duidelijk maken, dat alles aardsch is en zij, omdat zij het geestelijke stoffelijk beleven, ook door de stof vernietigd zullen worden. Geen dezer toestanden doet het leven in harmonie zijn met God. Geen dezer ouders zal het licht zien, dat een zaaiër des lichts oogst. Zij, die dit heilige gebeuren aardsch beleven, zullen, omdat zij stoffelijk zijn, in leed en smart leven, omdat zij in opstand zijn tegen God. „Maar wat dan,” vraagt de mensch, „wat is de bedoeling van dit alles?”

De bedoeling van dit alles is, om te leven, zooals alles leeft, wat natuurlijk is, en dan zal het leven gedijen in geluk, in schoonheid en alles zal wijsheid beteekenen. Wanneer de menschen in liefde één zijn, zal niets dan zegen op die ver-

192

bintenis rusten. Dan volgen zij den weg, zooals God het heeft

HOOFDSTUK XVII

Een Ontmoeting in het Schemerland

WE verlieten het land van haat. Langzaamaan ging de inktzwarte duisternis over in een grijzen mist.

„Schemerland” heet daarom de sfeer, waarin we thans binnengaan. De natuur is hier minder woest en verschrikkelijk dan in het land van haat.

Al naar gelang we verder komen, zegt vader, trekt de mist op en verandert de natuur, komt er plantengroei. Zij die hier leven, hebben zich van de duisternis losgemaakt. Het zieleleven

bezit al eenig- gevoel. Meestal zijn de menschen hier direct van de aarde binnengetreden. Velen ervan kenden God, baden daar tot Hem, maar leefden toch niet naar Zijn wetten.

Er leeft nog leugen en bedrog, verlangen naar bezit in hun zielen. En al zijn zij tot een moord niet in staat, hun lichte haatgevoelens legden ze toch nog niet af. Maar ook vanuit het land van haat treden er hier binnen, het schemerland heeft er dan ook, zooals gezegd, verbinding mee. Het is begrijpelijk,

dat zij, die zich losmaakten van die duisternis, zich maar niet dadelijk op het licht kunnen instellen. De sfeer hier komt daaraan tegemoet en gaat van het duister langzaam over naar een schemerig licht. „Je ziet, Theo,” merkt vader op,

„hoe natuurlijk de wetten zich hier ook in dit opzicht voltrekken.”

In de verte zien we menschelijke wezens. Deze wil ik eens volgen. Ik ben nieuwsgierig hoe ze leven, denken en voelen.

Ik zie er, die heel alleen weggedoken zitten in een hol in den grond. Ze komen daar meestal voorloopig niet uit, zegt vader

me. Het zijn de zielen, die zich eindelijk van het geweld der duistere sferen hebben losgemaakt. Zy, die van de aarde hier aankomen, zijn verder. Deze zoeken elkaar op en bouwen zich gelijk op aarde groote huizen.

218

Ik kan dit laatste bijna niet gelooven en toch moet ik ook deze werkelijkheid aanvaarden.

Zie de bewoners van deze sfeer, ze zijn aardsch in heel hun doen en laten. Als op aarde zijn hun woningen, aardsch is hun kleeding.

Is dit zoo onbegrijpelijk? Ze hebben nog geheel afstemming op de sfeer der aarde, kennen nog geen andere wereld, en het gevolg is, dat ze gedreven door hun op de aarde ingestelde verlangens het aardsche leven hier als het ware herscheppen.

Hoezeer ze nog aardsch voelen en denken, bewijst me de

preek, die ik een dominee hoor afsteken temidden van een groepje luisteraars. **Gekleed in een zwart pak bezweert hij hen toch aan hun zieleheil te denken.** Want, zoo roept hij uit, God treft hen zwaar, die zondigen, het eeuwige hellevuur wacht hen op.

Hij en de velen met hem weten niet eens, dat ze voor de aarde gestorven zijn en thans verblijven aan gene zijde van het graf! Ze hebben zich nog altijd niet van hun aardsche denken en voelen kunnen losmaken. Men moet er hun de bewijzen van geven, dat ze een nieuw leven zijn binnengetreden.

Pas als er een geliefde op hen toetreedt, een familielid of vriend, waarvan zij weten, dat hij vóór hen op aarde gestorven is, kan het gebeuren, dat ze zich laten overtuigen.

En ook dan zijn zij nog lang niet allemaal bereid de geestelijke hulp te aanvaarden, die hun geboden wordt. Velen weigeren die halsstarrig, Aardsch gebonden als ze zijn, hebben ze geen verlangen naar een hooger geestelijk leven in zich. Heel zwaar hebben het ook de kerkgangers, die geloofden na den dood van hun Heer te kunnen genieten en aan Zijn voeten te mogen neerzitten. God treffen ze in deze wereld evenwel niet aan, in de hel zijn ze evenmin, want nergens bemerken ze een spoor van vuur. Hoe nu, **vragen ze zich af. Ze voelen zich bedrogen door hun dominees en priesters. Zijn ze dan eigenlijk wel dood, komt de vraag in hen op. Het kan toch haast niet, hier zijn huizen als op aarde en deze kleeren droegen ze daar toch ook?**